

Michael Brautschs prædiken 10. søndag efter trinitatis

Taler

Michael Brautsch
Sognepræst

Dato

21. august 2022

Sted

Frederiksberg Slotskirke

Omstændigheder

Prædiken til radiogudstjenesten, 10. søndag efter trinitatis 2022.

I dag er nådens tid. I dag er Gud at vinde. Amen.

Johannes Døberen sidder i sit fængsel og kontakten til verden udenfor er begrænset til de samtaler, han har med sine disciple. Han tænker på sit livsværk: at være den der i ørkenen (på alle måder forstået) må og skal bane Herrens vej. Dag og nat kredser hans tanker om denne Jesus fra Nazaret. Og han beder sine tilhængere opsøge Jesus og spørge Ham, om stemmen fra Himlen han hørte da Jesus blev døbt, var indbildning, eller om Jesus virkelig er Kristus.

Og Jesus tager imod delegationen og spørger dem: ”Hvis I nu bruger jeres sanser, hvad oplever I så? Hvad ser I, hvad hører I, hvad smager og lugter I, hvad kan I mærke dér, hvor jeg, Menneskesønnen, møder menneskene? Blinde, der bliver seende, døve, der får hørelsen tilbage, lamme, der pludselig kan gå, døde, der får livet igen.”

Har de brugt deres sanser? Har de set og mærket Guds kraft dér, hvor Jesus er? Ja, det har de, og det har Johannes Døberen såmænd også. Og hvad så? Hvad betyder det for os, at vi ser og mærker Guds indgriben? Forandrer det vores liv, eller bliver det i sidste ende kun et øjeblikks fascination, et trylleshow, hvor ting forsvinder og kommer tilbage igen på spektakulære måder, et frisk pust i en triviel hverdag, blot en deform skygge, blot et utydeligt ekko?

Døve hører, og blinde ser. Vi, der ikke kunne høre Guds Ord, får pludselig brikkerne til at falde på plads. Vi, der var blinde for kærligheden, ser med et, at

alt er muligt, hvis blot vi giver os hen til Gud. Skællene falder pludselig fra vores øjne, og vi kan se. Se, at døden, bag sin uhyggelige maske er lille og ynkelig, høre at jublen efterfølger gråden.

”Se, jeg gør alting nyt”, siger Gud, og vi opdager i ét nu, at det er sandt. Vi var *som døde*, men blev vakt til live, vi lå som lamme, forkrøblede og udstødte, men blev med Guds Ord atter inviteret indenfor, op og ud, tilbage til det gode hverdagsliv med hinanden.

Vi ser det, vi hører det, og vi mærker det. I et øjeblik – i et glimt – et lynnedslag.

Og hvad så? Ændrer det noget som helst på lang sigt, eller sætter vi os tilbage i fængselscellen og lader tvivlen tage over? Får ligegyldigheden lov til at vinde igen?

Vi vil så gerne putte alting ned i små kasser og stable dem ovenpå hinanden, så det bliver forståeligt og håndgribeligt. Det er en god metode, når man skal rydde op i sit hjem og ude i garagen, men når det kommer til troen og vores forhold til Gud, så kommer den fremgangsmåde til kort.

Fornuft stablet på fornuft giver kun babelstårne, og med forstanden alene når vi aldrig Gud. Vi kan aldrig forstå kærligheden. Vi kan aldrig give nogen forklaring på troen. Vi kan ikke forudsige kunsten, og vi kan ikke lade computere analysere undere.

I dagens evangelium, der i Matthæusevangeliet kommer lige efter Johannes Døberen i fængslet, skælder Jesus ud på alle os, der har disse mange fornuftige, forudfattede meninger om, hvorledes Gud må, bør og skal tale til os, men også på alle os dovne, der egentlig ikke rigtig gider høre noget som helst. Profeten Ezekiel fra dagens gammeltestamentlige læsning, oplevede, at folk stimlede sammen om ham og lyttede til hans forkyndelse, men ikke forstod meningen.

Ordene blev ikke taget ind, men gled af på menigheden som ren underholdning eller blev misforstået som elskovsord med dejlig stemme til smuk musik. Smukt, ja, men også hult og tomt for modtageren.

Deltagelsen i, og udbyttet af Gudstjenesten, kommer stadig alt for ofte til at afhænge af, om man synes om salmerne og præsten - eller ej. For Ezekiel gælder

det, at hans menighed gerne lytter og også synes godt om det, den hører, men den retter sig ikke efter det. Hører nok, men lytter ikke, ser en masse, men indser ikke noget som helst.

Så snart det kommer til handling, følger den egne ideer. Man nyder en stemme og en veltalenhed, men så bliver det heller ikke til mere. Risikofri hygge, hverken koldt eller varmt – kun ufarligt lunkent.

Men enhver erkendelse og forøgelse af sandhed i et menneskes liv, koster smerte. Hvorfor? Fordi sandheden ikke bare kan høres med det ydre øre, men må efterleves. Ellers er det ikke sandhed. ”*Vær Ordets gørere, ikke blot dets hørere, ellers bedrager I jer selv*” – står der i Jakobsbrevet. Vi kan ikke bedrage Gud, for Gud har indsigt i alt. Nej, vi bedrager os selv.

Johannes Døberen levede i askese, og det var galt, syntes folk. Jesus spiser og fester, og det er også galt. Nogle holder Gudstjeneste med farver, dans og store optog – det er galt. Nogle spiller kun traditionel musik, andre kun rytmisk, nogle taler højt, andre hvisker. Det er da alt for galt.

Nogle finder Gud i store forsamlinger, i Bibelkredse eller hjemme i ensomhed, nogle går pilgrimsvandring, andre holder sig til bedekransen eller hjemmealteret, nogle læser altid, andre læser aldrig, nogle synger, selvom de ikke kan, andre ville aldrig kunne drømme om at synge Guds pris, selvom stemmen ellers nok kunne bære.

Der er kun én ledestjerne, selvom mange andre lyser stærkt og klart og gerne vil lokke os på vildveje. Kun én ledestjerne, men mange måder at følge den på. Så vis er Gud, for alle er vi blevet skabt med forskelligt temperament, skønt hver og en i Hans billede.

Gud taler til os på tusinde måder, og vi ser tusinde forskellige aftryk, som Gud har sat i verden. Spørgsmålet, som evangeliet stiller til os i dag er: Og hvad så? Hvad betyder det for dig? Er det tidsfordriv, eller er det alvor? Du må gerne komme med dit eget svar, for forholdet til Gud kan kun være et personligt forhold, men du bliver afkrævet et svar – et an-svar.

Det er det gladeste budskab i verdenshistorien, Guds Rige midt iblandt os, vidunderligt og sprudlende som forelskelse, men det er også alvor. Det er livet

sammen her og nu med venner og fjender; det er spørgsmålet om investerede talenter, og det er regnskabet's time på den yderste dag.

”*Hvad skal jeg sammenligne denne slægt med?*”, spørger Jesus. Ikke: ”hvad skal jeg sammenligne denne generation med!” Det er ikke et spørgsmål om, hvorfor folk var så enfoldige og tungnemme på Jesu tid. Nej, det er hele slægten, der har problemer. Menneskeslægten.

Der er to måder at forholde sig til livet på: deltagende eller afvisende. ”*Hvad skal jeg sammenligne denne slægt med?*” Vrantne og forkælede børn, som hverken vil være med til det ene eller det andet, fordi de vil have verden til at dreje sig om deres egen private akse. De livsforskrækkede mennesker, der ikke kaster sig ud og ind i livet og spreder det gode, Gud har givet os alle i fødsels gave.

Jesu forkyndelse til i dag rummer en afsløring af den ligegyldighed, der både holder tårer og smil på afstand. Det er en afsløring af alt det i os, der får os til at trække på skuldrene og opgivende sige: ”Hvad nytter det alt sammen.”

Men det nytter! Man kan måske ikke tvinge sig selv til at danse eller synge klagesange, men man kan da i det mindste forsøge at anbringe sig dér, hvor dét under sker, der kan føre os fra ligegyldig lunkenhed, til troens, håbets og kærlighedens varme. For i dag er nådens tid. *I dag* er Gud at vinde. Amen.

”Lov og tak og evig ære være Dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, Du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.” Amen.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

10. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

Relateret

Christian Alsteds prædiken 3. søndag i fasten
20. marts 2022

Birgit Berggrenssons prædiken 4. søndag efter trinitatis
10. juli 2022

Anja Worsøe Reiffs prædiken 8. søndag efter trinitatis
7. august 2022

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/michael-brautschs-praediken-10-soendag-e-trinitatis-2022>